

**Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΩΣΗ
ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΘΟΛΕΣ ΑΡΧΕΣ
ΠΟΥ ΚΡΥΒΟΥΝ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ**

Έγραφα στο προηγούμενο άρθρο μου για τη δυναμική του περιφερειακού μας γεωπολιτικού πεδίου, του ΒαλκανοΜικρασιατικού, για το τρίγωνο των στρατηγικών επιρροών που ασκούνται επ' αυτού, και για τον αναγκαίο συντονισμό του πεδίου προς την ηγεμονική δύναμη (ΗΠΑ) που εγγυάται την ελευθερία των ροών στο παγκόσμιο σύστημα. Θα μιλήσω σήμερα συμπληρωματικά για το Ευρωπαϊκό Σύστημα. Η γεωγραφική Ευρώπη έχει δείξει διαχρονική αδυναμία (από τον Καρλομάγνο το 800 μ.Χ. μέχρι σήμερα) γεωπολιτικής ολοκλήρωσης – σε ριζική αντίθεση προς τον θεμελιωδώς ολοκληρώσιμο χαρακτήρα του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου). Στους Νεώτερους Χρόνους δυο φορές έχει εκδηλωθεί ισχυρή και αποφασιστική ροπή ενοποίησης του Ευρωπαϊκού χώρου, από τη Γαλλία με τον Μ. Ναπολέοντα και από τη Γερμανία με τον Χίτλερ. Η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και στις δυο περιπτώσεις έμεινε ανεκπλήρωτη λόγω αφ' ενός των μόνιμων εσωτερικών εντάσεων του χώρου διατεμνόμενου από ισχυρές fault-lines, και αφ' ετέρου λόγω της καθοριστικής αντίδρασης δυο ισχυρών περιφερειακών δυνάμεων του χώρου, της Αγγλίας και της Ρωσίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι και στις δυο περιπτώσεις η αναπτυσσόμενη από τον Ευρωπαϊκό πυρήνα δυναμική ολοκλήρωσης στην αρχή προσεταιρίζεται και εν συνεχεία συγκρούεται με την Ευρασιατική μάζα (την Ρωσική Αυτοκρατορία στην πρώτη περίπτωση, την Σοβιετική Ένωση στην δεύτερη) – τέτοια είναι η αδήριτη νομοτέλεια της ιστορίας. Έτσι και το ολοκληρωμένο «Ηπειρωτικό Ευρωπαϊκό Σύστημα» έμεινε κολοβό και βραχύβιο, σε αμφότερες τις περιπτώσεις. Η πρώτη αποτυχία οδήγησε στην Ιερή Συμμαχία και το Σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων (ΣΙΔ). Η δεύτερη στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) και μια νέα Ισορροπία Δυνάμεων. Η Ρωσία και (αργότερα) η Οθωμανική Αυτοκρατορία συνανήκαν στο ΣΙΔ του 19ου αιώνα. Η Ρωσία και η Τουρκία δεν ανήκουν ακόμη στην ΕΕ. Με τη συνεχιζόμενη κάθοδο της Ρωσίας στην κλίμακα ισχύος και άνοδο της Τουρκίας, κάποια στιγμή θα συμπεριληφθούν και αυτές, δεδομένου μάλιστα ότι αποτελούν και διόδους ενεργειακούς για την τροφοδοσία του Ευρωπαϊκού Συστήματος. Αναγκαστικά λοιπόν η ΕΕ θα παραμείνει ένα ΣΙΔ μεταξύ ανεξάρτητων κυρίαρχων κρατών. Τον τελευταίο καιρό η οικονομική ισχύς της Γερμανίας αυξάνεται απόλυτα και σχετικά σε τρόπο και με τέτοιους ρυθμούς ώστε δημιουργείται δυναμική πολιτικής ηγεμονίας της. Αυτό αποτελεί διατάραξη και απειλή για το ΣΙΔ. Αυτόματα αρχίζουν να λειτουργούν οι διορθωτικοί μηχανισμοί αποκατάστασης της ισορροπίας. Βρετανία και Γαλλία υπέγραψαν στις 2 Νοεμβρίου 2010 Στρατιωτικές Συμφωνίες για συνεργασία στο πυρηνικό οπλοστάσιό τους και σε μια σειρά από ευαίσθητα θέματα (πληροφορίες, διαδικτυακός πόλεμος, εναέριος ανεφοδιασμός), όπως και δημιουργία μόνιμου κοινού εκστρατευτικού σώματος 6.000 οπλιτών ειδικών δυνάμεων. Οι Συμφωνίες ευρίσκονται τώρα σε διαδικασία εξειδίκευσης, διεύρυνσης και εμβάθυνσης. Ο Άγγλος Υπουργός Άμυνας δήλωσε τότε: «Η Άμυνα πρέπει να είναι μια ικανότητα που ανήκει σε κυρίαρχα Κράτη. [Αυτό που κάνουμε]

είναι πολύ διαφορετικό από το να έχουμε μια Ευρωπαϊκή Επιτροπή να κατευθύνει την άμυνα μας». Και ο Πρωθυπουργός της Βρετανίας Cameron διευκρίνισε: «Και προς αυτούς που ανησυχούν ότι αυτό [οι Συμφωνίες] μπορεί κατά κάποιο τρόπο να οδηγήσει σε ένα είδος Ευρωπαϊκών Στρατών – δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι να αυξήσουμε την κυρίαρχη ικανότητα [για άμυνα] δυο όμοια σκεπτόμενων χωρών που είναι σε θέση να εργάζονται μαζί». Οι αρχές που διέπουν την άμυνα κυρίαρχων, ανεξάρτητων Ευρωπαϊκών χωρών δεν θα μπορούσαν να εκφρασθούν καλύτερα.

Οι Στρατιωτικές Συμφωνίες Βρετανίας-Γαλλίας έγιναν δυο μέρες μετά στις 4 Νοεμβρίου 2010 αντικείμενο θερμού επαίνου από τον επικεφαλής του NATO Rasmussen.

Η άμυνα και ασφάλεια μιας χώρας είναι κυρίαρχη της ικανότητα και αρμοδιότητα και δεν μπορεί να εκχωρηθεί σε υπερεθνικό φορέα που θα έχει αποφασιστικό ρόλο. Φυσικά μια χώρα μπορεί να συμπίπτει με άλλη επί στρατηγικών συμφερόντων σε τέτοιο βαθμό ώστε η στρατιωτική συνεργασία μεταξύ τους να είναι αμοιβαία ωφέλιμη. Έτσι δημιουργούνται οι πολιτικοστρατιωτικές Συμμαχίες στην ιστορία μεταξύ δυο ή περισσότερων κρατών. Η Συμμαχία έχει σαφείς στόχους και περιεχόμενο και δεν μειώνει αλλά επαυξάνει την εθνική κυριαρχία. Η Συμμαχία δεν είναι Ένωση, αντιθέτως είναι ουσιαστικά διαφορετική μορφή επικοινωνίας (προβολής και απορρόφησης) ισχύος.

Στην πολιτικοοικονομική ροπή ηγεμονίας της Γερμανίας στην Ευρώπη βλέπουμε μια πολιτικοστρατιωτική απάντηση της Βρετανίας και της Γαλλίας. Ιδιαίτερα στην περίπτωση της Αγγλίας, η σταθερή στρατηγική της χώρας στους Νεώτερους Χρόνους (ευθύς από τη σύστασή της ως εθνικού κράτους) είναι η διατήρηση του ΣΙΔ στην Ευρώπη και της απόλυτης ανεξαρτησίας και εθνικής κυριαρχίας της ίδιας. Η ίδια στρατηγική εξακολουθεί και θα εξακολουθεί να διέπει τη Βρετανική στάση στην ΕΕ.

Όπως λοιπόν η άμυνα και ασφάλεια μιας χώρας είναι αναγκαία κυρίαρχη ικανότητα και αρμοδιότητά της, όπως η στρατιωτική ισχύς της δεν μπορεί να εξαρτάται καθοριστικά παρά από την ίδια για την οικοδόμηση και χρήση της, και ο κοινός με άλλη χώρα (ή άλλες χώρες) συνδυασμός και άσκησή της μπορεί να γίνεται μόνο στα πλαίσια Συμμαχίας όμοια-φρονουσών χωρών και όχι στα πλαίσια Ένωσης Κρατών διαφορετικών συμφερόντων – έτσι και η οικονομία. Η εθνική οικονομία είναι κυρίαρχη ευθύνη του Κράτους και δεν μπορεί να εκχωρείται σε άλλες χώρες ή υπερεθνικά διευθυντήρια. Φυσικά και πάλι, τα Κράτη μπορούν να υπεισέρχονται σε διάφορες μορφές οικονομικής συνεργασίας όπως στην περίπτωση των πολιτικοστρατιωτικών συμμαχιών. Αλλά οικονομική συνεργασία μεταξύ απόλυτα κυρίαρχων κρατών προφανώς δεν σημαίνει κοινή οικονομική διακυβέρνηση. Σημαίνει σύγκλιση οικονομικών συμφερόντων σε ένα σαφώς ωρισμένο εύρος και βάθος, ακριβώς όπως η Συμμαχία προϋποθέτει σύμπτωση στρατηγικών συμφερόντων «όμοια φρονούντων» κρατών.

Αν το μοντέλο που προτείνω, και έχω πολλές φορές αναλύσει από την δεκαετία του 1990, είναι έγκυρο, θα πρέπει να περιμένουμε στην περίπτωση των τρεχουσών εξελίξεων στην ΕΕ το οικονομικό ανάλογο της ΑγγλοΓαλλικής Νέας ΠολιτικοΣτρατιωτικής Entente. Και ιδού ταχύτατα ακολουθούσα τις Συμφωνίες εκείνες η Σύνοδος

Βρετανίας-Σκανδιναβικών-Βαλτικών χωρών στο Λονδίνο 20-21 Ιανουαρίου 2011, επαληθεύει τη θεωρητική μου πρόβλεψη. Οι πρωθυπουργοί και οικονομικοί παράγοντες Μ. Βρετανίας, Ισλανδίας, Νορβηγίας, Δανίας, Σουηδίας, Φινλανδίας, Εσθονίας, Λετονίας και Λιθουανίας συναντήθηκαν για να συζητήσουν την οικονομική κατάσταση και πολιτική, με τον Cameron να τονίζει ότι αυτά τα Κράτη έχουν «μια κοινή προσέγγιση προς την οικονομία που είναι διαφορετική από εκείνη στο μεγαλύτερο μέρος της υπόλοιπης Ευρώπης»!!! Σαν

χαρακτηριστική διαφορά τόνισε την κυριαρχία σε αυτές τις χώρες της αρχής της επιχειρηματικότητας και της καινοτομίας. Είναι οι οικονομίες που δομούνται και λειτουργούν πιο κοντά στο δυναμικό και ελεύθερο φυσικό σύστημα.

Οι διαδικασίες εξισορρόπησης του Ευρωπαϊκού ΣΙΔ αρχίζουν ευθύς ως δημιουργηθεί εντός της «Ευρώπης» μια θεμελιώδης τάση ανισορροπίας ισχύος. Στις τρέχουσες εξελίξεις, η ανισορροπία δημιουργήθηκε από τη νέα Γερμανική προβολή ισχύος.

Από το άλλο μέρος η Γερμανική προβολή ισχύος συναρτάται με την πτώση του Ευρωπαϊσμού. Με Ευρωπαϊσμό εννοώ την agenda που στοχεύει στη δημιουργία μιας πολιτικής Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενός κάποιου ενιαίου Ευρωπαϊκού κράτους. Η ιδέα είναι μια επικίνδυνη ιδεοληψία, ένα τεχνητό φαντασιοκόπημα τυπικού Ευρωπαϊκού, Νεωτερικού Βουλνταρισμού (Βουλευσιαρχίας). Μιλάω για ιδεοληψία και φαντασιοκόπημα, γιατί στην πραγματικότητα η ΕΕ δεν είναι οργανική Ένωση αλλά παρά φύσιν Συμμαχία: μια Συμμαχία που ο φυσικός συνδετικός κρίκος (η σαφώς οριοθετημένη σύμπτωση σαφώς ωρισμένων εθνικών συμφερόντων) έχει αντικατασταθεί από ένα θολό, αόριστο ιδεολόγημα (τον Ευρωπαϊσμό). Είναι ιλαροτραγικό, αλλά και χαρακτηριστικό της παρακμής του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, ότι η πολιτική agenda της ΕΕ και ωρισμένων συμφερόντων εντός της, τίθεται με όρους θρησκευτικής εσχατολογίας.

Η εισαγωγή ενός κοινού νομίσματος μεταξύ διαφόρων χωρών που βρίσκονται σε Κοινή Αγορά είναι θέμα οικονομικής συνεργασίας και δεν αντιβαίνει καθ' εαυτή προς την αρχή της εθνικής οικονομικής κυριαρχίας. Μπορεί να είναι βλαπτική ή ωφέλιμη μια τέτοια εισαγωγή για κάποια χώρα, αλλά αυτό είναι θέμα συνεπειών μιας οικονομικής επιλογής. Γενικά η εισαγωγή είναι ωφέλιμη αν οι χώρες έχουν επαρκή ομοιότητα στα οικονομικά τους συστήματα, και ιδιαίτερα αν ο βαθμός ελευθερίας των οικονομιών τους είναι περίπου ίσος. Αν ο βαθμός ελευθερίας είναι άνισος, τότε οι ροές θα κατευθυνθούν προς τις χώρες με τη μεγαλύτερη ελευθερία και συνεπώς τον μικρότερο εμπόδιο. Οι ροές θα κατευθυνθούν εκεί που η απόδοση του συστήματος είναι μεγαλύτερη.

Η εισαγωγή του Ευρώ ήταν ένα τεράστιο οικονομικό λάθος που πληρώνεται ήδη από τους αδύνατους κρίκους και θα πληρωθεί πανάκριβα από όσους κυρίως βρεθούν σε δυσμενή θέση την προδιαγεγραμμένη στιγμή διάλυσης της Ευρωζώνης. Το μέγα λάθος συνίσταται στο ότι έγινε μια μείζων οικονομική επιλογή με κριτήρια πολιτικής λύτρωσης σαν αυτά μιας αποκεκαλυμμένης θρησκείας. Η εισαγωγή του Ευρώ συνοδεύτηκε πρώτον από πολύ χαλαρά και μη ουσιαστικά κριτήρια σύγκλισης των οικονομιών που υιοθετούν το κοινό νόμισμα. Δεύτερον, από αποδοχή όρων δημοσιονομικής υπευθυνότητας και πειθαρχίας (μέγιστο ελλείμματος στο 3% του ΑΕΠ και μέγιστο χρέους 60% του ΑΕΠ), που νωρίς παραβιάστηκαν, κατ' οικονομία αρχικά, συστηματικά εν συνεχεία και καταγιστικά με την έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Και τρίτον, από ρήτρα ΜΗ ΔΙΑΣΩΣΗΣ των Κρατών τα οποία δεν εξομαλύνουν τις διαφορές των οικονομιών τους προς το μοντέλο της ελεύθερης οικονομίας της αγοράς που διακηρύσσουν οι Συνθήκες της ΕΕ και τα οποία δεν τηρούν τους όρους δημοσιονομικής υπευθυνότητας. Και αυτή η τρίτη συνθήκη επίσης δεν τηρήθηκε από την Ευρωζώνη. Γι' αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό πρόβλημα η βοήθεια προς την Ελλάδα. Γιατί παραβιάζει κατάφωρα το πνεύμα και το γράμμα των Συμφωνιών εισαγωγής του Ευρώ. Γι' αυτό είναι και η αρχή του τέλους της Ευρωζώνης. Όχι γιατί έχει κάποιο υπολογίσιμο βάρος απόλυτο ή σχετικό η Ελληνική Οικονομία.

Είναι προφανές, ότι από την στιγμή που έγινε το πρώτο λάθος (μη σωστά και αυστηρά οικονομικά κριτήρια δημιουργίας της Ευρωζώνης), η Μοίρα άρχισε να δουλεύει για την διόρθωση του λάθους. Η μόνη ελπίδα προσωρινής ανακούφισης ήταν η αυστηρή τήρηση των

δύο άλλων όρων που προανέφερα. Από την στιγμή που έγινε και το δεύτερο λάθος (παραβίαση των όρων δημοσιονομικής πειθαρχίας των κρατών-μελών), η μόνη ισχυρή ελπίδα κάποιας φυσικής σταθερότητας ήταν η αυστηρώτατη τήρηση του τρίτου όρου: να μη βοηθηθεί καμιά χώρα που θα χρεωκοπούσε. Από την στιγμή που δεν τήρησαν και αυτόν τον τελευταίο όρο, η Ευρωζώνη μπήκε πλήρως στο Maelstrom της ιστορίας χωρίς διέξοδο. Θα υποχρεωθεί να αυξάνει την τεχνητότητα του συστήματός της χωρίς δυνατότητα μετακύλισης της μεγενθυνόμενης φούσκας.

Ο Πρωθυπουργός της χώρας μας να υποστηρίζει την κοινή Ευρωπαϊκή οικονομική διακυβέρνηση δεν είναι μόνο εθνική μειοδοσία. Είναι και παραφουσκωμένη ανοησία! Άρα είναι Πρωθυπουργός του Καθεστώτος, όχι της κοινωνίας.

[Δημοσιευθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"]